

стръхналъ, приближи са до стѣната, и все слушаше съ вниманіе. Тутака, чрезъ желѣзната рѣшетка, отъ която са гледаше на двора, влѣзе въ тъмницата му малкъ лучъ отъ мѣсечината, свѣтлина нечакана, която подиръ малко са затымни привременно чрезъ посредството на едно друго тѣло, което са приближи тихо до рѣшетката, спрѣ са една минута, послѣ бърже побѣгна, и една печена пуйка падна на краката на Пикильо.

„Заклѣвамъ ви са, господине, думаше подиръ малко въ трапезаріята на настойника сладостенъ единъ гласъ на младо момиче, заклѣвамъ ви са, че една само бѣше.

— Чудно! отговори Коельо, самъ си азъ бѣхъ турилъ двѣ на страна освѣтъ само ако тѣзи господа» и недовѣрчивыйтъ му погледъ обикаляше бърже по трапезата. Но никого отъ слугитѣ и отъ готвачитѣ на Златото-Слънце не можеше благословно да заподозри, че е станалъ повиненъ въ таквози самолюбіе, въ таквази неумѣстность.

Пикильо прочее вечеря както и обѣдва чрезъ грижитѣ на Жуанита и за смѣтка на непріателя, у когото и лѣжеше и са храняше. Нанстина той считаше прѣдпочтително да не му дава толкози голѣма тѣгота и за лѣгло, и за туй изобрѣтателныйтъ му духъ са мжчаше да измисли начинъ за отърване. Прозорецътъ бѣше тѣсенъ и рѣшетката го правяше още потѣсенъ, но Пикильо бѣше сухъ и тънъкъ щото му са струваше че можаше, безъ много трудъ, ако и да бѣ вечерялъ, да са пропѣхне презъ него. Но затрудненіето бѣше какъ да стигне до прозореца. Доброто ѣдене и любовта къмъ свободата, удвояватъ силитѣ, и запереныйтъ сполучи да тури бжчевитѣ една на друга. Тогасъ са покачи на тѣхъ, и като препѣхна главата си, мина и сичкото му тѣло, като одраска лицето си и са испомжчи. Ето какъ запереныйтъ са намѣри въ двора на гостинницата.

Просаякъ и скитникъ, Пикильо немаше ни най-малко понягіе за религія, за нравственность и познаваше Бога само отъ псувнитѣ и хулитѣ, които чуваше